

פרק ד'

- פסוק א' - ואתה בן אדם קח לְבָנָה, ושים אותה לפניך, ותחקוק עליה צורת ירושלים.
- פסוק ב' - ותצייר על העיר החקוקה צורת מצור כאילו האויבים צרים עליה, ותצייר צורה של מגדל שבונים אותו בשביל ללכוד את העיר, ונקרא דִּיק, ותצייר צורה של ערימת עפר ששופכים מול העיר לעלות עליה להלחם עם העיר, ונקרא סוּלְלָה, ותצייר צורה של צבא שבא להלחם, ותצייר צורה של אֱלִים מברזל שמנגחים בחומות לשבור אותם.
- פסוק ג' - וקח מחבת ברזל ותעמיד אותה שתהיה כקיר ברזל מפסיקה בינך ובין העיר שחקקת, זה רמז לחומה שמפסיקה בין העיר ובין האויבים שעושים מצור, ותכוון את פניך אל העיר כאילו אתה נלחם עליה, ואע"פ שכבר עשית צורה של מצור של אויבים, גם אתה תצור עליה, זה רמז. שמלבד שהאויבים יעשו מצור על ירושלים, גם ד' ילחם עליה.
- פסוק ד' - ד' צוה אותו שיעשה עוד סימן (אות), ואתה בן אדם, תשכב על צדך השמאלי, כשאדם שוכב על צד אחד זמן רב ואינו מתהפך לצד אחר, הוא דבר קשה מאד, זה רמזו שבצער הזה יכופר עון ישראל שלא יכלו לגמרי בעוונם, כמספר הימים שתשכב, כך תכפר על עוונם. (כאן רמז לשומרון שהיתה עיר מלכות עשרת השבטים, שהיא מצד שמאל של ארץ יהודה).
- פסוק ה' - ואני מיקל עליך את צער השכיבה, שְׁיִחַשֵׁב יום של שכיבה כנגד שנה של עֶזְרָה, ולכן תצטרך לשכב 390 יום כנגד שנה שחטאו ישראל משנכנסו לארץ עד זמן גלות עשרת השבטים, ובזה תכפר על עון בית ישראל.
- פסוק ו' - כשתגמור לשכב 390 יום על צדך השמאלי, תשכב שוב על צדך הימני (זה רמז ליהודה שהוא מימין שומרון) ובצער שכיבה זו תכפר על עון יהודה שלא יכלו בעוונם, ארבעים יום תשכב וכל יום יהיה כנגד שנה שחטאו, כי מאז שגלו עשרת השבטים היו שני עוון יהודה ארבעים שנה.
- פסוק ז' - כאשר תשכב בין על צדך השמאלי בין על צדך הימני, תכין כנגד פניך את צורת ירושלים שחקקת על הלְבָנָה כשהיא נתונה במצור, וזרועך תהיה מגולה כאילו אתה נלחם כנגד ירושלים, ובכאן יש רמז כאילו התנבאת שד' יחריב את ירושלים.
- פסוק ח' - אתה תהיה במצב כאילו שמתו עליך חבלים עבים לקשור אותך, שלא תוכל להתהפך מצד אל צד עד שתגמור לשכב את מספר ימים הנ"ל, בצורה שאתה עושה מצור על ירושלים.
- פסוק ט' - צוה לו שיעשה רמז אל המאכל שיאכלו בימי המצור, ואתה קח לך חטים, שעורים, פול, עדשים, דוחן, כוסמים, תערב אותם יחד בכלי אחד, ותכין מהם לחם, ב-390 הימים שאתה שוכב על צדך השמאלי, (וכן ב-40 הימים שאתה שוכב על צדך הימני) תאכל לחם זה, זה רמז שיאכלו בני ישראל ובני יהודה כשהיו ברעב ובמצור לחם פחות.
- פסוק י' - ומאכלך שתאכל פעם אחת במעת לעת היינו 24 שעות יהיה משקל 20 שקל, וזה רמז שברעב יאכלו במשקל. (לא בריוח).
- פסוק י"א - ומים תשתה במשורה היא מדת הלח, שישית ההין הוא 2 לוג, (כי הין הוא 12 לוג) וזה תשתה פעם אחת ב-24 שעות, גם זה רמז שישתו במצור במדה.
- פסוק י"ב - וכמו עוגת שעורים שאפויה על גבי גחלים שאינה נאכלת לתיאבון, תאפה אותה על גחלים שנעשים מגללי אדם, ותאפה אותה לעיני בני הגולה.
- פסוק י"ג - ויאמר ד', זה סימן שכך יאכלו בני ישראל את הלחם שלהם, לחם מאוס (טמא) בין הגוים שאדיח אותם לשם, כי לא יוכלו לשמור אותו בנקיות.
- פסוק י"ד - ואצעק צעקת יללה וכך אמרתי אהה, ד' אלוקים, הנה הנפש שלי לא נמאסה במאכל מאוס, ואפילו מנעורי לא אכלתי נבלה וטרפה עד עכשיו, ומעולם לא בא לתוך פי בשר מתועב, ואיך אוכל לאכול עכשיו דבר מאוס כזה.
- פסוק ט"ו - אמר לי ד', במקום גללי אדם תאפה אותו על גללי בקר שהוא פחות מאוס, ועל זה תאפה את הלחם.
- פסוק ט"ז - ויאמר לי בן אדם, (הלחם קרוי מטה לחם שעליו נשען האדם) הנני שובר משען לחם בירושלים, ויאכלו שם לחם במשקל, ומתוך דאגה שמא יגמר הלחם, ומים ישתו במדה, ומתוך שממון היינו בהלה ופחד.
- פסוק י"ז - כל זה יהיה להם בגלל שיחסר להם לחם ומים, וכל אחד יהיה בפחד ובהלה, ויהיו נמסים בגלל עוונם.

